

Мал. Петра КОЗИЧА.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Ті самі гості в ту саму хату

ДУБОВИКА біда: дах над квартирою став, наче решето. Скаржитись набридло, бо він хоч і ветеран праці, і різні грамоти за ударний труд має, але ж на колишні заслуги пенсіонерів давно ніхто не зважає. Та після виборів міського голови вирішив на всяк випадок написати скаргу про те, що дах протікає.

І сталося диво! У найвищій інстанції міста відгукнулись і відразу зреагували. Тільки скарга туди надійшла, а тут уже й виклик. Точніше – запрошення.

– Сідайте, розповідайте, ми вас слухаємо, – сам начальник управління житлово-комунального господарства міста прийняв. – Так що там у вас, Микола Петровичу?

– Дах протікає.
– І дуже тече?
– Що на вулиці, що в квартирі.
– І ви звертались?

– Звертався.
– Неподобство! Бюрократи тут раніше сиділи. Людям на голови лле, а вони... Ну, нічого, відтепер усе буде інакше. Виборці швидко відчують чуйність нової влади.

– От спасибі! – зрадів Микола Петрович, збираючись залишити кабінет.

– Куди ж ви? – зупинив його начальник. – Зачекайте! Хіба можна так поспіхом? Я ж не все ще записав. Ви мені про стелю нічого не сказали. Як вона?

– Прогнила. Що ж тут казати. Оскільки дах протікає вже давно, то ніяка стеля не витримає. Тим паче, дерев'яна.

– Ось бачите, а ви мовчком, – довірив начальник. – А там щось не врахуємо, будете повторно скаржитись.

– Та вже хоча б дах, – зітхнув Дубовик і уявно обійняв начальника. За його чуйність.

– Отже, дах і стеля, – ніби на підтвердження своєї доброти мовив начальник. – А як у вашій квартирі стіни?

– Пооблуплювались, – похитав головою Микола Петрович. – Дах протікає, сирість... Самі розумієте.

– Тому я вам дописую ще й стіни, – черкнув у блокноті начальник. – І взагалі, що ви за скаржник, коли з вас кожне слово доводиться силоміць витягати? Може, через те й не реагували на ваші заяви, що ви так м'яко наполягали. Можливо таке?

– Та можливо, – погодився Дубовик.

– Виходить, самі й винні, – присоромив начальник.

– Та виходить, – вирішив не заперечувати Микола Петрович, щоб не напсувати самому собі.

– От я вас і навчу, – підняв палець начальник. – Щоб знали, як власні

інтереси обстоювати. А в якому стані підлога?

– Коли дах протікає, то підлоги не врятуєш. Зі старих дощок вона...

– Зрозумів. Дощки зірвемо, а натомість постелимо паркет. Дубовий. Щоб навки. Згода?

– Згода, згода! – замахав руками Дубовик. – То це, виходить, треба чекати капітального ремонту?

– Саме так, – підтвердив начальник. – Уже як починати, то комплексно. Все і одразу. Щоб ви більше не просили й не скаржились. Чекайте ремонту і будьте здорові!

“От час настав, – радів дорогою Микола Петрович. – От які чуйні люди до влади прийшли. По-справжньому дбають про народ. Не те що колишні бюрократи. Тепер залишилось тільки чекати наслідків”.

І вони не забарились. Десь за тиждень завітали до квартири два чоловіки й жінка.

– Дубовик? – жінка заглянула в якийсь папірець. – Це ви скаржились, що дах протікає?

– Просив, щоб допомогли, – уточнив Микола Петрович.

– Це все одно, – сказала жінка, зиркнувши на потріскану стелю. – Настукали на нас. Тепер усі грамотні. Щось не так – скаргу. Давно протікає?

– Якщо точно, то років, років...

– Не треба підрахувати! Чому ж стеля досі не впала? – жінка пронизливо дивилася на Миколу Петровича.

– Не встигла, – винувато відповів він, – та скоро впаде.

– Гаразд! Впаде, то й впаде! Стеля – не наш профіль. Нас цікавить дах. Хлопці! Залізьте і подивіться там! – наказала жінка своїм супутникам.

– Значить, скоро й ремонт? – з надією запитав Дубовик.

– Ми комісія, – пояснила жінка. – Наша справа така: оглянути житло, обстежити його і скласти акт. А про ремонт інші нехай думають.

Наступного тижня знову гості на порозі.

– Дубовик Микола Петрович? Пенсіонер? Ветеран праці? Нагороджений медаллю і грамотами?

– Усе вірно, – підтвердив Дубовик.

– Воно й видно, що людина з багатою біографією, – сказав низенький чоловічок з портфелем в руці. – Скарги писати мастак.

– А ви хто будете? – поцікавився Микола Петрович.

– Ми – комісія! – гордо пояснив низенький.

– Комісія вже була, – здивовано сказав Дубовик.

– Чим вона займалась?

– Дахом.

– А ми займаємось стелею.

– На предмет ремонту? – зрадів Микола Петрович.

СЛОВНИК-ЖАРТІВНИК

Грішник – банкір.
Барвінок – художник.
Підручник – сумка.
Старшина – стара шина.
Шпигун – комар.
Стелла **ОНИЩЕНКО**.
Одеська обл.

Народні усмішки

Суддя звертається до свідка:
– Ви впевнені, що підозрюваний був один?

– Ну ви таке питаєте, що мені аж обидно! Що я, до одного не вмію рахувати?!

– Це тут продаються сад і город для дачної забудови?

– Тут.

– І де ж вони?

– Прямо перед вами.

– Ви що, смієтеся?! Та тут вся площа – десять на десять метрів!

– Ну, щодо довжини і ширини, мо-

же, й малувато, але ж подивіться – яка висота!

– Дмитре, щоб б ти робив, якби на полюванні трапився тобі ведмідь?

– Я б по ньому з правого ствола!

– А якщо осічка?

– Тоді пальнув би з лівого!

– А якщо знову осічка?

– Заліз би на дерево.

– А якщо не буде дерева?

– Слухай, ти кому друг: мені чи ведмедю?..

Іронізми

- Навіть за словом ліз у державну кишеню.
- Не кожен, хто загубив совість, розшукує її.
- Розміняв життя на купюри.
- Честь його мундира була далеко від честі слова.

- Хата скраю, зате особняк у центрі.
- Дарчий надпис: "Феміді від Іуди..."
- Дехто і на суходолі гребе обома руками.
- Цейтнот хабарника: ні дати, ні взяти.

("Антологія українських афоризмів").

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

ПОРАДА

Щоб не зважати на різні безглузді забобони, потрібно тільки час від часу плювати через ліве плече.

Запитаннячка

Якщо світла голова, то чого ж думки такі чорні? Чому ліки найбільше допомагають тим, хто їх продає?

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Домашнє завдання

УВЕЧЕРІ син повідомив:

– Оскільки тепер навчаюся в іншому ліцеї, то сьогодні за наказом директорки отримав від класної керівниці домашнє завдання для батьків.

– Тільки без мене! – відразу категорично заявила моя дружина. – У нашій бухгалтерії з квартальним звітом аврал, я вже третю ніч недосипаю.

– Ну, гаразд, – зітхнув я, – доведеться мені бути цапом-відбувайлом. І яке ж там завдання?

– Та не хвилюйся, тату, – засміявся син. – Треба тільки відповісти: ким ти працюєш і чим по-батьківськи зможеш допомогти ліцею?

У мене відразу зіпсувався настрій. Якщо в ліцеї дізнаються, що працюю виконробом будівельної фірми, то не позбудуться ярма "батьківської допомоги" до випускного

вечора свого сина. Тож, поміркувавши, відповів:

– Скажеш, що я прокурор.

– Ні, тату, – заперечив син. – Цей варіант не пройде. Я достовірно не знаю, але в нашому класі начебто шестеро прокурорів, троє суддів, начальник податкової...

І тут мені прийшла в голову рятівна ідея:

– Тоді скажи, що твій батько занесений у списки кримінальних авторитетів, які підпадають під санкції.

Наступного дня син повернувся додому з радісною для мене звісткою:

– Все о'кей! Мене викликала директорка і просила тобі передати, що вона дуже вдячна, але ліцеї вже не потребує батьківської допомоги.

Владимир ЯКУШЕВ.

Коломийка

Ой, великий харчів вибір
У діда і в баби:
Хочуть – дять бульбу з сіллю,
Хочуть – сіль з бульбами.

Прогноз погоди

Синотики попереджають, що очікується не вельми сприятливий день: зранку сонце встало не з тієї ноги...

Мал. Анастасія МАГДІНІНА.

Реклама

"До уваги заміжніх жінок! Магазин-салон парфумів пропонує новинку, яка стане чудовим подарунком для ваших чоловіків. Запах дезодоранту "Вірність" буде відлякувати не тільки комах і бродячих собак, а й коханок".

Ірофія долі

Були часи, коли в нас одні громадяни дотримувалися морального кодексу, а інші – тихцем дбали про матеріальні статки. Тепер перші потерпають матеріально, а інші зі своїм багатством – морально вдоволені.

Архів "зорянського" гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

